

Entrevista Dani Arrébola

Actor. La trilogia de les «Contres» del dramaturg manresà Esteve Soler es va poder veure en una mateixa tarda el mes passat a Terrassa i durant les últimes setmanes a Barcelona. La marató arriba aquest cap de setmana a Manresa amb un protagonista destacat, l'interpret que surt a les tres obres

«Llegir 'Contra l'amor' et deixa glaçat»

► Arrébola és l'únic actor que participa en la marató teatral d'Esteve Soler que demà s'escenifica sencera al Kursaal

Toni Mata i Riu
MANRESA

■ El fundador d'una nova religió, un home atropellat que agonitza implorant ajuda, un astronauta en el darrer alè d'amor de la seva vida, el pare que vol liquidar el fill perquè no és rendible, un poderós magnat que porta les regnes de la política internacional, un actor porno que es confessa en públic... Dani Arrébola interpreta fins a disset personatges en la trilogia del dramaturg manresà Esteve Soler, que dissabte arriba al teatre Kursaal de Manresa en el format de marató escènica que ha triomfat en l'estrena a l'Alegria de

Terrassa i mentre ha fet estada a La Seca de Barcelona. Després de prendre part a la producció de «Contra el progrés» (2009) i a la de «Contra la democràcia» (2011), repeteix a «Contra l'amor» i és l'únic actor que apareix als tres repartiments. «Sempre dic que la marató, per a mi, és com fer bolos d'una obra després de dos o tres anys de deixar-la, reestrenar-ne una altra que fa temps que vam muntar i estrenar-ne una tercera, tot en un dia», afirma.

LA TRILOGIA TEATRAL

Contra el progrés / Contra la democràcia / Contra l'amor

► **Lloc:** teatre Kursaal (Sala Petita). Pg. Pere III, 35. Manresa. ► **Dia:** dissabte, a les 18 h, 20 h i 22 h. ► **Entrades:** 12 euros (10 euros, carnet Galliner; 6 euros, menors de 25 anys). Si es compra l'abonament per les tres obres, una surt de franc. Venda a taquilles, 93 872 36 36 i www.kursaal.cat.

■ Una cosa és participar en tres obres al llarg de cinc anys i una altra de ben diferent representar-les totes en una tarda. Quin és el secret per no caure rodó?

■ Cal prendre-s'ho amb molta tranquil·litat i amb ganes de jugar. Arribo al teatre amb temps per escalfar, es tracta de poder aguantar el ritme. Acabo cansat, però també em pensava que seria més dur. El Carles Fernández Giua, que dirigeix «Contra la democràcia» i «Contra l'amor», m'explicava que el primer dia va veure com a l'inici jo anava entrant a poc a poc a l'escenari. En la primera obra, em veia amb la mirada perduda, fent coses estranyes. Però en la transició entre les altres

dues ja hi anava bevent cava i cantant!

■ Com rep el públic la proposta d'assistir a les tres Contres d'una tirada?

■ Com una festa. A Terrassa es va crear un ambient molt guapo que ha continuat a La Seca. La sensació és que la gent va a una festa del teatre.

■ Paradoxal, perquè allò que expliquen les set escenes de cadascuna de les obres és gairebé cruel.

■ Els textos de l'Esteve Soler són tremendos, però la gent ve molt predisposada, i la seva resposta és sincera, brutal.

■ Com va entrar en el món de les Contres?

■ La Txell Botey i el Xavi Idáñez, de Teatre al Detall, volien produir «Contra el progrés» i em van demanar què em semblava el text. Jo vaig flipar, no és que estigués molt bé, és que era increïble. I ple de referències que m'eren molt prope-

res, com Buñuel, Monty Python, David Lynch... Elements que desperten el meu imaginari.

■ Ja es coneixia amb l'Esteve Soler?

■ No. Més endavant, li vaig comentar si aquestes influències eren cosa meua o ell les tenia presents, i em va explicar que així era. Una escena de «Contra el progrés» es basa una mica en «El fantasma de la libertad» de Buñuel.

■ «Contra el progrés», dirigida pel santvicentí Joan Maria Segura, és del 2009. Per què va continuar en el projecte?

■ El Carles Fernández em va veure en aquesta obra i em va agafar per a «La conquesta del pol sud», una peça que també va dirigir ell. Quan es va fer càrrec de «Contra la democràcia» em va tornar a reclamar, al costat d'Eva Cartaña, Laia Martí i Guillem Motos. Tots quatre repetim a «Contra l'amor».

■ Les «Contres» demanen adhesió emocional?

■ I tant. Jo connecto molt amb el sentit de l'humor de l'Esteve. Pot semblar que «Contra l'amor» sigui una comèdia, però quan llegeixes el text no et fa gens de gràcia, en el bon sentit de l'expressió. A mi és l'obra de la trilogia que més m'agrada, però et deixa glaçat.

■ Com afronta la interpretació de les tres obres?

■ Requereix moltes ganes de jugar, no són textos psicologistes, amb personatges molt elaborats. Has de trobar el to, i no és fàcil. Hi ha escenes que demanen donar-hi unes quantes voltes.

■ La més nova de les tres obres és «Contra l'amor», que es veurà dissabte per primer cop a Manresa. Tot i que ja coneixia l'estil d'Esteve Soler, què va pensar en llegir el text?

■ Poc després d'estrenar «Contra el progrés», me'l va deixar veure i vaig quedar impactat, em va enganxar molt i vaig comentar-li que m'agradaria molt poder-la fer. S'havia de produir el 2011, però al final va passar al davant «Contra la democràcia». Tinc la sensació que l'escriptura de l'Esteve connecta molt amb el públic jove, perquè té un discurs que és molt bèstia.

■ El director, Carles Fernández, va explicar en una entrevista a aquest diari que «Contra

«El públic es pren la marató com una festa del teatre tot i la duresa del que Soler explica a les obres»

«Connecto molt amb el sentit de l'humor que hi ha en aquests textos, amb referents com Buñuel i Lynch»

l'amor» arriba més a l'espectador perquè parla d'un fet més proper a les persones que les nocions de progrés i democràcia?

■ Cert, tu et pots mirar una mica de lluny aquests dos conceptes, però les emocions i els sentiments ens retraten.

■ Quina és la seva escena preferida?

■ La dels astronautes de «Contra l'amor». I en això coincideixo amb el públic. En llegir-la, em vaig quedar en quadre. Les tres «Contres» parlen de com la societat de consum ha corromput els conceptes de progrés, democràcia i amor. En aquest darrer cas, convertint-lo en un objecte d'anunci de colònies, per dir-ho d'alguna manera. Però jo crec que «Contra l'amor» va fins i tot més enllà del que el mateix Esteve explica en públic. Hi ha una anàlisi molt profunda de les relacions de parella i de l'amor.

■ Són escenes que admeten més interpretacions que en les dues «Contres» precedents?

■ L'escena dels astronautes, per exemple, és molt 'xula', però et dona moltes vies d'interpretació. Alhora és molt bonic el missatge que dóna, però també molt 'xungo'. És una peça que et parla que l'amor és maco, però també que pot ser malaltís.

■ No expliquem més per no desvelar allò que l'espectador mereix descobrir. Hi ha una altra escena, també a «Contra l'amor», molt críptica, en la qual a un home que arriba a un hotel se li trenca, literalment, la seva dona. I l'amaga sota el llit per no provocar un escàndol.

■ La interpretació que vam fer donar nosaltres d'aquesta escena és que si tractes les persones com a objectes se't poden trencar. Déu n'hi do la imaginació de l'Esteve per escriure això!

Dani Arrébola, en una escena de «Contra l'amor»

